

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Homine Spirituali

Walenburch, Adrian van
Walenburch, Peter van

Antverpiae, 1666

Epistolae familiares quatuor, de Christo Intercessore, Mediatore, &
Advocato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10007

DE CHRISTO

Intercessore, Mediatore, &
Advocato.

Epistolæ familiares quatuor.

I.

1. Eministi discursus inter non habiti, de Christo Intercessore, de Christo Mediatore, de Christo Advocato: & quid interrogatus, tãquam discipulus à magistro, responderim; sperans à te uberiores declarationem; quam tamen, præter opinionem, hucusque non obtinui. Quia verò tunc imparatus respondi; volui interrogationem ulterius discutere, & cogitationes meas hãc Epistolâ consignare, ut differendæ emendationis auferatur occasio.

2. Intercessor est, qui nullo jure
stricto

stricto pro altero postulat beneficium; quantumvis apud illum, quem interpellat, varia producat impendendæ misericordiæ motiva; & jura amicitia, quæ sibi cum interpellato sunt, ad obtinendam indulgentiam fortiter simul ac suaviter urgeat.

3. Mediator est, qui in hac materia & sponsor & fidejussor, solvens debitum rei; tum quò creditori satisfiat, tum quò debitorem liberet.

4. Advocatus agit pro jure rei ex justitia; differtque ab Intercessore, qui ex justitia nihil postulat; à sponsore mediante, qui pro reo satisfacit; ipse ex justitia postulans, & debitum non agnoscens.

5. Novi, & alias esse illorum terminorum acceptiones; sed epistolam scribo; illa tantùm adferens, quæ proximè ad tuam quæstionem facere videntur.

6. A Prophetis abstraho. In Evangelio non agnosceremus *Christum Iesum* Intercessorem, nisi se exhibuisset Mediatorem. Quid profuisset intercessio, nisi mediatio divinæ satisfecisset justitiæ? & quamvis miserationes Dei super omnia opera ejus; misericordia tamen & veritas sibi obviant, ne aut hæc, aut illa inveniatur solitaria.

7. Officium Mediatoris Christi non completur, nisi lytro persoluto, nisi sanguine pretioso effuso, nisi animâ per mortem à corpore separatâ. (a) Hoc officium actionem habet, & passionem, ut in actione lex compleatur, justitia doceatur, ut per actionem beneficia distribuat, quibus divinus Mediator, qualis omninò requirebatur, agnosceretur: ut per actionem pro peccatoribus
inter-

(a) Vid. S. Anton. *Epist. 6. Bibl. Patr.*
tom. 4. pag. 30. B.

intercedat, pro inimicis interpellet:
 (a) *Qui in diebus carnis suæ, preces, supplicationesque ad eum, qui possit illum salvum facere à morte, cum clamore valido & lachrymis offerens, exauditus est pro sua reverentia. Non est exauditus, ut salvus fieret à morte, hoc est, ut non moreretur, qui ut salvus fieret à morte, absolutè non poposcerat; quemque oportebat per Sanguinem suum in Regnum suum introire. Pro universis peccatoribus supplicavit Iesus crucifixus, tanquam Intercessor: sed non tantùm tanquam Intercessor; erat enim Intercessor in complendo mediationis actu occupatus, lytrum offerens, debitum universi orbis exsolvens. Clamor validus filij, lachrymæ filij, quid non possunt apud Patrem? lachrymæ Intercessorem designant suadentem & moventem: clamor validus Mediatorem designat, dùm solutionem*

(a) *Hebr. 5. 7.*

nem debiti præstat, jure suo remissionem exigentem.

8. Sic & antecederet dicebat intercessor: (a) *Pater, dimitte eis, non enim sciunt quid faciunt.* Sic & dixit Intercessor ante Passionem: (b) *Ego pro eis rogo.* Et addit: *Non rogo, ut tollas eos de mundo, sed ut serves eos à malo.* Multa quidem divinæ potestatis opera exercuerat Christus, etiam dimittendo peccata: sed in istis fungebatur officio; quod mediationis actu merebatur: idè de seipso testatur: (c) *Sicut dedisti mihi potestatem omnis carnis, ut omne, quod dedisti mihi, det eis vitam aternam.* Quod & repetit post resurrectionem: (d) *Data est mihi omnis potestas in cælo, & in terra.*

9. Itaque Mediator noster, in actibus mediationis occupatus, nunc Intercessorem agit rogando, nunc Mediatorem opera potestatis exercendo;

(a) *Luc. 23. 34.* (b) *Ioan. 17. 9. 15.*
(c) *Ioan. 17. 2.* (d) *Matt. 28. 18.*

cendo; quæ potestas est effectus mediationis. Officium mediationis implevit Christus patiendo, & semetipsum pro peccatis totius mundi offerendo (a) *Sanctificati sumus per oblationem Corporis Iesu Christi semel.* Et (b) *Ipse omnes homines vult salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. Vnus enim Deus, unus & mediator Dei & hominum homo Christus Iesus.* Ideò (c) *Speramus in Deum vivum, qui est Salvator omnium hominum, maxime fidelium.*

10. Post completum officium mediationis & salvationis: non invenimus, inter Ascensionem & Resurrectionem, usum fuisse Christum officio intercessoris; neque enim decebat, præstito lytro, & soluto debito, per illum suaderi remissionem peccatorum, qui pro omnibus satisfecerat; & jure suo posset remissionem exigere, acquisitâ omni

potere-

(a) *Hebr. 10. 10.* (b) *1. Tim. 2. 4. 5.*

(c) *1. Tim. 4. 10.*

potestate in cœlo & in terra.

11. Ideò scriptum existimo: (a) *Si quis peccaverit, advocatum habemus apud Patrem, Iesum Christum justum: & ipse est propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum, sed etiam pro totius mundi.* Non dicit, si quis peccaverit, intercessorem habemus apud Patrem, qui argumentis suadentibus misericordiam exoret. Longè est eminentiùs quod asserit: *Advocatum habemus apud Patrem.* Rationem addit, cur Christum dixerit Advocatum: quia *ipse est propitiatio pro peccatis nostris*, ipse pro omnibus passus est, pro omnibus satisfecit, sive præteritis peccatis, sive præsentibus, sive futuris: *non pro nostris autem tantum peccatis*, aut solorum fidelium, *sed etiam pro totius mundi*, etiam pro infidelium & ethnicorum peccatis,

12. Ergò advocatum habemus

G 2

apud

(a) 1. Ioan. 2. 1. 2.

apud Patrem, qui jure suo à Patre postulat gratias sufficientes universis peccatoribus dari, quibus possint à peccato converti, & ad justitiam redire. Non debentur istæ gratiæ peccatoribus, in se consideratis; absit. Debentur tamen peccatoribus, quatenus Christus pro eorum peccatis satisfecit: quatenus Christus se sistit Advocatum apud Patrem; promeritam à se gratiam jure suo exigens.

13. Habemus Advocatum apud Patrem *Iesum Christum* justum, quo postulante, ex meritis ipsius, sine meritis nostris, recipimur in gratiam. (a) *Iustificati gratis per gratiam ipsius, per redemptionem quæ est in Christo Iesu, quem posuit Deus propitiationem per fidem in sanguine ipsius.* Non habuissimus Christum Advocatum, nisi habuissimus Christum Mediatorem. Nam Advocati officium est, postulare

(a) Rom: 3. 24. 25.

lare quod iustum est, non rogare quod indebitum est. Non poterat postulare remissionem culpæ, & pœnæ, tanquam debitam; nisi antecedenter esset satisfactum pro culpa & pœna. Nec poterat pro culpa & pœna satisfieri, nisi per mediatorem Dei & hominum, hominem *Christum Iesum*; quem proposuit Deus propitiationem per fidem in sanguine ipsius. Consequenter Officium Advocati supponit officium Mediatoris. Itaque si peccavimus, habemus recursum ad Advocatum nostrum, *Iesum Christum* iustum; ut pro nobis postulet remissionem, qui præstitit satisfactionem; ut nobis postulet iustitiam, qui est iustus, & iustificans cum Patre suo.

14. Hæc sunt, quæ mihi cogitanti occurrunt; in quibus si displicentia non correxeris, non tantum mecum errabis; sed & meum errorem tibi haud sine causa imputave-

ro. Memento in tuis quietis precibus illius, qui dum Martham imitari plerumque cogitur, suavitates de pedibus Domini distillantes non intelligit, tanquam sine magna tranquillitate non perceptibiles.

8. Decem. 1664.

EPISTOLA II.

1. **A**Nno præcedenti fermè elapso, visum fuit per literas, si quidem possem, respondere petitioni tuæ, de Christo Intercessore, Mediatore, & Advocato. Cùm autem per hæc festa eadem recogitarem, cæpi inquirere; An sicut *Iesus Christus* est solus Mediator redemptionis nostræ, (neque enim Angelis vel Sanctis competit titulus Mediatoris, in ista significatione) ità sit solus Advocatus noster, interpellans apud Patrem pro nobis?

2. Legebam in Evangelio, dixisse

xisse Christum : (a) *Et ego rogabo Patrem, & alium Paraclitum dabit vobis, ut maneat vobiscum in æternum, spiritum veritatis. Quid est Paraclitus, nisi Advocatus? Si ergo Spiritus sanctus nobis datur, ut Paraclitus; utique datur nobis, ut Advocatus. Si nobis datur, ut advocatus; habemus alterum apud Patrem advocatum, præter Christum.*

3. Perpendamus, in quem finem detur Paraclitus; & fortè elucescet, undè meritò dicatur Advocatus. Christus dicit, in hoc dari Paraclitum, *ut maneat vobiscum in æternum.* hoc est, quantum capio, ut nobis adsit, quemadmodum tutores, & curatores consueverunt pupillis, & minorennibus adesse, quorum jura assumunt defendenda. Ideò verò additur : (b) *Non relinquam vos orphanos.* Simul nos monet Christus infirmitatis nostræ, qui perpetuo indige-

G 4 mus

(a) *Ioan. 14. 16.* (b) *Ibid. v. 18.*

mus adjutorio, donec crescamus in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis Christi; & simul spondet potentissimum Advocatum, qui tãquam tutor nunquam nos deserat.

4. Iterum dicit Christus: (a) *Paracletus Spiritus Sanctus, quem mittet Pater in nomine meo, ille vos docebit omnia, & suggeret vobis omnia, quæcunq̃ue dixerit vobis.* Officium istius Advocati erit, ut nos doceat omnia, ut nobis omnia suggerat, quæcunq̃ue nobis Christus dixerit: in eo diversus ab Advocatis hujus mundi, quòd his sufficiat clientum suorum causas defendere, etiamsi ipsos clientes de justitia causarum suarum non instruant; divinus autem ille Advocatus & doceat omnia, & suggerat omnia, & in omnibus erudiat, quæ Christus nobis dixit, & in quibus justitia causæ nostræ fundatur.

5. Sed quomodo nos erudiet?

Paracleti-

(a) *Ioan. 14. 16.*

(a) Paraclitus, quem ego mittam vobis à Patre, spiritum veritatis, qui à Patre procedit, ille testimonium perhibebit de me. Ecce, qui est Advocatus noster, iam simul est tutor, iam simul est pædagogus & instructor, iam simul est testis. Quid est, quod nobis testificatur? (b) Ipse spiritus testimonium reddit spiritui nostro quod sumus filij Dei. Si autem filij, & heredes; heredes quidem Dei, coheredes autem Christi. De eodem dicit Christus: (c) Cùm venerit ille, (Paraclitus) arguet mundum de peccato & de justitia, & de iudicio. Judicat igitur Paraclitus, ut supremus iudex, à quo nulla datur provocatio; de omni iudicio hujus mundi iudicans, tanquam spiritus veritatis. Ità non repugnat, Deum esse advocatum, testem, & iudicem.

6. Deus Pater est iudex: (d) Annuntiabunt celi iustitiam ejus, quoniam

G 5

Deus

(a) Ioan. 15. 26. (b) Rom. 8. 16.

(c) Ioan. 16. 8. (d) Psal. 49. 6.

Deus iudex est. Item : (a) Deus iudex iustus, fortis, & patiens. Deus Pater est testis : (b) Testimonium Domini fidele, sapientiam prestans parvulis.

7. Deus filius est iudex : (c) Deus iudicium tuum regi da, & iustitiam tuam filio regis. Item : (d) Ipse est, qui constitutus est à Deo iudex vivorum & mortuorum. Deus filius est testis : (e) Si ego testimonium perhibeo de me ipso, verum est testimonium meum. Item : (f) Ego sum, qui testimonium perhibeo de me ipso, & testimonium perhibet de me, qui misit me, Pater. Non diceret filius Dei rogabo Patrem, & alium Paraclitum dabit vobis ; nisi & ipse esset advocatus, atque Paraclitus.

8. Spiritum sanctum esse iudicem, testem, & advocatum, iam ostendi. Dicitur autem Spiritus veritatis, quia est Spiritus Patris & Filij.

(a) Psal. 7. 12. (b) Psal. 18. 8. (c) Psal. 71. 1. (d) Act. 10. 42. (e) Ioan. 8. 13. (f) Ibid. v. 18.

lij. Nam sicut de Patre dicit Psalmista: (a) *In manus tuas Domine commendo spiritum meum, redemisti me Domine Deus veritatis.* Ità de seipso dicit Filius: (b) *Ego sum via, veritas, & vita.* Ipse etiam Spiritus sanctus, tanquam tertia S. S. Trinitatis persona, est Spiritus veritatis: (c) *In hoc cognoscimus Spiritum veritatis.*

9. Ergò Deus Pater iudex: Deus Filius iudex: Deus Spiritus sanctus iudex. Deus Pater testis: Deus Filius testis: Deus Spiritus sanctus testis. Deus Filius Advocatus: Deus Spiritus S. Advocatus. Ubi autem Deus Pater dictus sit Advocatus, in Scripturis non invenio.

10. His ita constitutis, sequitur, ut videamus, quomodo Spiritus sanctus agat Advocatum pro nobis. Dicit Apostolus: (d) *Spiritus adjuvat infirmitatem nostram: nam quid*
oremus

(a) *Plal. 30. 6.* (b) *Ioan. 14. 6.* (c) *1. Ioa. 4. 6.* (d) *Rom. 8. 26.*

oremus, sicut oportet, nescimus. Sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Qui autem scrutatur corda, scit, quid desiderat Spiritus: quia secundum Deum postulat pro Sanctis. Spiritus S. postulat pro nobis, ut Advocatus: & postulat secundum Deum pro nobis. Non tantum rogat pro nobis, ut impetret misericordiam; non tantum intercedit pro nobis, ut suadeat clementiam, & liberalitatem; sed etiam postulat pro nobis, ut Advocatus, quod justum est postulari, quod æquitatis est ab eo dari, propter merita Christi, apud quem non est ulla iniquitas.

11. Hoc secundum Deum postulat, quod saluti Sanctorum convenit: quia justum est hoc dari, quod Christus pretioso Sanguine suo promeruit. Nos, tanquam parvuli, quid oremus, sicut oportet, nescimus: sed Spiritus sanctus adjuvat infirmitatem nostram, ut etiam nescientes;

tes;

tes, sicut oportet oremus. Nisi ille adjuvet, nunquam oramus sicut oportet; utpotè nescientes quid oporteat orare. Ipse autem si adjuverit, oramus sicut oportet; ut perfectiorem orationis nostræ totam tribuamus Spiritus sancti adiutorio.

12. Quamvis verò nos oremus, sicut oportet, à Spiritu sancto adiuti; non tamen ex ratione inscitie nostræ propriè postulamus: quia postulare intelligentis, & advocati est, justitiam debitè petentis. Ideò dicit Apostolus, non tantùm nos benè orare per Spiritus sancti adiutorium; sed & ipsum Spiritum postulare pro nobis, & ex consideratione meritorum Christi, tanquam ex justitia exigere pro nobis, quod saluti nostræ convenit. Quia verò exigit illud, tanquam Advocatus, instantissimè petens; dicitur postulare gemitibus inenarrabilibus.

13. Sed & nos certo modo postula-

sculamus cum advocato nostro, Spiritu sancto; nam & spiritus ejus, qui suscitavit IESUM à mortuis, habitat in nobis, ità ut actio Spiritus sancti postulantis, propter mysticam unionem, sit & nostra actio. Et ideò sequitur: *Qui scrutatur corda, scit quid desideret spiritus.* Dum dicitur, *qui scrutatur corda*, nostra actio innuitur: nam etiam cordis nostri est gemitus ille inenarrabilis; non ex abundantia cordis loquens, quemadmodum in humanis fieri consuevit; sed per abundantiam cordis de enixo desiderio testificans. Ità Deus Spiritus postulat secundùm Deum; neque Deum latere potest, quid postulet Spiritus, pro Sanctis postulans.

14. Itaque duos habemus apud Patrem Advocatos: *Iesum Christum* justum, qui est propitiatio pro peccatis nostris; & Spiritum sanctum; qui etiamsi non sit propitiatio pro peccatis nostris; lytro tamen à Filio Dei

Dei

Dei persoluto, ex iustitiâ, & secundum Deum postulat pro Sanctis,

15. Huic etiam illud cohæret, non requiri ad qualitatem Advocati, ut ipse satisfecerit pro reo: sed sufficere, quod sit satisfactum pro reo, undecunque proveniat ista satisfactio: dummodò sit persona diversa, quæ pro reo postulat: quia nullus dicitur sui ipsius advocatus: quamvis & pro se ipso possit postulare; siquidem sciverit, quid sit postulandum. Eidem cohæret; Sanctos propriè dici posse Advocatos nostros; non verò Mediatores.

16. Non est quod explicem, quanta sit consolatio homini Christiano, utrumque divinum Advocatum, Filium Dei & Spiritum sanctum, sibi habere intimè conjunctum, imò & inhabitantem, quantaque fiducia inde proveniat: illa enim meliùs docebit te unctio, quàm mea tenuis explicatio. Cæterum, ut & Epistolam

lam hanc emendes, rogo: quod si feceris, & tertiam, circa eandem materiam, dabo brevi. Vale: mei in tua pietate memor. 2. Jan. 1665

EPISTOLA III.

1. **P**Riori Epistola debitorem me constitui scribendæ tertiæ: videbatur enim de Advocatis nostris apud Deum esse ulteriùs agendum. Quod licet nunc aggrediar; sentio inexhausta esse Dei ergà nos beneficia: & illud de Advocatis esse tam copiosum, ut præter preces tuas utriusque Advocati, *Christi Iesu*, & Spiritus sancti indigeam patrocínio & adjutorio, ut vel modicum de eo perscribam.

2. Pauperes, si lite premantur, vel jure ipsis experiendum sit, supplicant Principi, ut Advocatus ipsis assignetur qui propter Deum gratis patrocinetur. Non tamen quis
acce-

accederet supplicare Principi, post notoriam offensam offenso, ut Advocatum concedat, qui crimen doceat esse virtutem, & delictum innocentiam, & transgressionem justitiam.

3. In hoc statu posteriore erant omnes homines post lapsum, qui & volutabantur in peccatis, voluntariâ inclinatione peccata peccatis cumulantes. Num peterent Advocatum à Deo, post prævaricationem? Sed hoc ipsum esset nova prævaricatio, injustitiam pro justitia velle defensam. Peterent misericordiam, à Patre misericordiarum non reconciliato? Obstabat justitia, cui satisfactum oportebat, & cui humana natura, æterno addicta supplicio, satisfacere non poterat.

3. Deus igitur misericors, cujus miserationes suprâ omnia opera ejus, usus est justitiâ, & punitione, quæ non tantum pœnam, debitum
pœnæ,

pœnæ, & dignitatem subeundæ pœnæ; sed ipsam culpam, atque offensam amoliretur.

4. Explicat illud Apostolus:

(a) *Omnia ex Deo, qui nos reconciliavit sibi per Christum: & dedit nobis ministerium reconciliationis, quoniam quidem Deus orat in Christo mundum reconcilians sibi, non reputans illis delicta ipsorum, & posuit in nobis verbum reconciliationis. Pro Christo ergò legatione fungimur, tanquam Deo exhortante per nos. Obsecramus pro Christo, reconciliamini Deo. Eum qui non noverat peccatum, pro nobis peccatum fecit, ut nos efficeremur justitia Dei in ipso.*

5. Deus Christum Iesum, qui peccatum non noverat, qui erat innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus, peccatum fecit, imponens ei omnes iniquitates nostras, ut eas, tanquam suas, ferret & expiaret: non ampliùs reputans delicta
nostra

(a) 2. Cor. 8. 18.

nostra, quò totum mundum sibi in Christo reconciliaret, Pro totius mundi delictis satisfecit IESUS, ne ampliùs reputaretur inimicus Deo. Totus mundus, per *Christum Iesum*, reconciliatus est Deo. Deus sibi in Christo totum mundum reconciliavit. Undè & necesse est, ut fructus istius reconciliationis ad totum mundum perveniat.

6. Quis ille fructus? ut non reputet Deus hominibus delicta ipsorum: ut non tractet illos, veluti inimicos; sed velut per Christum reconciliatos. Ità imputat. Deus satisfactiones Christi omnibus hominibus, tanquam si ipsimet pro suis delictis satisfecissent: neque enim non reputat delicta ipsorum, nisi quia reconciliati sunt; neque reconciliati sunt, nisi quia Deus in Christo eos sibi reconciliavit, mediante satisfactione Christi, quam pro totius mundi delictis sic accep-
tavit,

tavit, quasi esset ab ipso mundo præstita, pro quo erat à Christo præstita.

7. Protestantes nostri temporis, posuerunt totam rationem justificationis in non-imputatione peccatorum propter Christum: sed graviter errant. Nam *Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi, non reputans illis delicta ipsorum.* Num totus mundus, per istam reconciliationem, justificatus est? Non reputantur toti mundo delicta sua; sed per hoc non justificatur totus mundus. Reconciliatur quidem Deo totus mundus per Christum, ita ut reputetur, quasi non peccasset: quò fiat capax accipiendæ gratiæ divinæ, & justificationis. Sed per hoc non justificatur.

8. Ostendo illud evidenter ex textu allegato. Postquam Apostolus dixisset, Deum in Christo reconciliasse sibi mundum, non reputans illis delicta ipsorum; mox addit:

addit:

addit : & posuit in nobis verbum reconciliationis. In quem finem posuit in Apostolo verbum reconciliationis ? Subjungit ; Pro Christo legatione fungimur , tanquam Deo exhortante per nos. Deus exhortatur omnes homines per Apostolum , tanquam per legatum suum , pro Christo legatione fungentem. Quid habet ista exhortatio ? Obsecramus pro Christo , reconciliamini Deo. Ut quid obsecrat Apostolus pro Christo , ut reconciliemur Deo ; siquidem Deus in Christo mundum reconciliavit sibi , non reputans illis delicta ipsorum ? An etiam reconciliati indigent novâ reconciliatione ?

9. Sed duplex est reconciliatio. Altera , quâ Deus reconciliavit sibi mundum , non reputans illis delicta ipsorum : per quam reconciliationem non ampliùs habentur inimici , sed capaces gratiarum , ex meritis Christi descendentiũ. Altera , quâ
vi prio-

vi prioris reconciliationis homines reconciliantur Deo per justificationem. Prior sine posteriore nec justificat, nec salvat. Ideò Apostolus tantâ sedulitate urget posteriorem reconciliationem, supponens priorem. Ideò dicit, se pro Christo legatione fungi, hoc est, nomine Christi hominibus intimare, priorem reconciliationem esse factam: hoc est, nomine Christi annunciare, IESUM esse Advocatum nostrum, cuius patrocinium imploremus. Ideò dicit, tanti faciendam esse istam intimationem & annunciationem, tanquam si ab ipso Deo, per præstitum beneficium prioris reconciliationis, offerente gratiam, pro obtinenda gratia posterioris reconciliationis, proveniret. Ideò obsecrat pro Christo, ne in vacuum gratiam prioris reconciliationis accipiat mundus; ne careat effectu posterioris reconciliationis,

(reconci-

(*reconciliamini Deo*) sine qua prior non prodest ad justificationem & salutem.

10. Antè priorem reconciliationem mundus non habet Advocatum apud Patrem; quia reputantur hominibus delicta ipsorum. Undè fieri non potest, ut ex justitia postuletur remissio, postuletur gratia, quâ ad justificationem & salutem perveniamus. Deus ex misericordiâ solâ reconciliavit sibi mundum per Christum: imposuit Christo totius mundi peccata, totumque mundum peccatorem; ut in Christo patiente & satisfaciente, mundum sibi misericorditer reconciliaret.

11. Factâ hâc reconciliatione, mundus recurrit ad suum Advocatum, monitus per Apostolos & Pastores Ecclesiæ, in quibus Deus posuit verbum reconciliationis, per quos nos exhortatur, qui & ipsi nos obsecrant, ut interpellemus Advocatum

tum, pro obtinenda remissione peccatorum, pro gratia justificationis. Post cognitam reconciliationem, per Christum, & in Christo satisfaciente obtentam, monentibus, exhortantibus, & obsecrantibus Apostolis, atque Ecclesiæ Pastoribus, meritò peterent homines Advocatum sibi à Deo Patre deputari, qui gratias postularet, ex meritò Christi derivatas, quibus ad justificationis gratiam pervenirent; nisi misericors Mediator sese obtulisset Advocatum, quo patrocinate, sufficientes ad justificationem gratiæ non negantur.

12. Hæc, quantum existimo, est constitutio reconciliationis mundi cum Deo per Christum, & in Christo; & reconciliationis credentium, monentibus, & exhortantibus Ecclesiæ ministris, patrocinate Christo.

13. Sequitur, ut videamus, qualis

lis

lis sit posterior illa reconciliatio, quam Christo patrocinate obtineamus. Teste Apostolo, in eo consistit reconciliatio ista: *Ut efficiamur iustitia Dei in ipso Christo.* Hoc autem fieri non posse, nisi per unionem cum Christo, & participationem iustitiæ ejus, nemo negaverit. Quomodo verò sumus participes Christi, *ut nos efficiamur iustitia Dei in ipso;* nisi per hoc, per quod sumus Christi? Atqui per Spiritum Christi sumus Christi, teste rursùm Apostolo: (a) *Si quis Spiritum Christi non habet, hic non est ejus.* Ergò nos efficiamur iustitia Dei in Christo, quando accipimus Spiritum Christi, Spiritu Dei nostri habitante in nobis.

14. Et hoc est, quod dicit Apostolus: (b) *Si qua ergò nova creatura, vetera transierunt, ecce facta sunt omnia nova.* Hæc est iustitia Dei in Christo, si simus ejus: sumus ejus, si

H

Spi-

(a) Rom. 8. 9. (b) 2. Cor. 5. 17.

Spiritum Christi habeamus; si per Spiritum Christi transformamur in novam creaturam.

15. Errant gravissimè Protestantes, quando volunt hominem justificari per solam remissionem peccatorum, & imputationem extrinsecam meritorum Christi. Neque enim ullus justificatur, qui non est Christi; nec quisquam est Christi, nisi per Spiritum Christi, qui non facit novam creaturam.

16. Hæc ex occasione latius deduxi, ut judices, an rectè determinaverim tempus patrocinantis Advocati nostri *Iesu Christi*: neque enim parvi momenti videbatur, id ipsum pro viribus declarare. Video tamen, me necdum plenè satisfecisse questioni tuæ, de Advocato; & superesse materiam pro alia Epistola, quam proximè transmittam, siquidem Deus voluerit. Ora Deum, ut gratiam suppeditet; & Advocatum nostrum

nostrum, ut suo patrociniò scribenti opituletur. 14. Jan. 1665.

EPISTOLA IV.

1. **A** Summo nunc quartam Epistolam scribendam de Advocatis nostris apud Deum Patrem; ubi materia se offert solatio plena, universis ad hæreditatem cœlestem anhelantibus. Neque enim expectavit Pater, ut mundus, per Passionem Christi reconciliatus, nesciens quid roget, sicut oportet, sibi Advocatum peteret; sed eidem sponte suâ duos dedit Advocatos maximos, & potentissimos, sibi essentia æquales, *Iesum Christum*, & Spiritum sanctum.

2. Prævidit idipsum in spiritu Isaias Propheta, quando scripsit:
(a) *Parvulus natus est nobis, Filius datus est nobis.* Ideò natus parvulus ut esset

H 2

posse-

(a) *Isai. 9.6.*

possessio parvulorum: ideò natus Filius, ut esset proprietas filiorum. Magna dignatio, quando parvulus nobis nascitur, ut quicumque accipit possessionem parvuli, ex superbo fiat parvulus: magna dignatio, quando Filius datur nobis, ut quicumque accipit eam proprietatem, ex servo transmutetur in filium. Præstat illa admiranda, cum parvulo superborum conjunctio; cum Filio servorum adunatio.

3. Sed (a) factus est principatus super humerum ejus: & vocabitur nomen ejus, Admirabilis, Conciliarius, Deus, Fortis, Pater futuri seculi, Princeps pacis. Tantus ille est, qui natus est nobis parvulus, qui datus est nobis Filius. Hujus rei quotidie meminimus in tremendis mysterijs, quando post Consecrationem dicimus: Offerimus præclaræ Majestati tuæ de tuis donis ac datis, Hostiam

(a) Ibid.

Hostiam puram, Hostiam sanctam, Hostiam immaculatam, panem sanctum vite eterna, & Calicem salutis perpetua. Nostra possessio est, quam offerimus: quia Filius datus est nobis; qui ad contestandam divinam omnipotentiam, nostramque subjectionem, Deo Patri defertur.

4. Nihil erat dignum Deo, quod humana exiguitas offerret Deo: & de alieno quis offerat? Donavit nobis Pater parvulum, qui est Pater futuri seculi; ut mysticum sit parvulis sacrificium, & apud Deum Patrem acceptabile. Donavit nobis Pater Filium, qui est princeps pacis; ut mysticè immolatus, adoptionem filiorum confirmet.

5. Idem ille, nobis natus, nobis datus, Admirabilis voluit esse noster Advocatus: (a) *Advocatum habemus apud Patrem Iesum Christum iustum: & ipse est propitiatio pro peccatis*

H 3.

nostris.

(a) 1. Ioan. 2. 1.

nostris. Habemus illum apud Patrem
Advocatum, tanquam possessionem,
& proprietatem nostram. Advocatum
admirabilem : & qui semel factus
est propitiatio pro peccatis nostris,
semper manet propitiatio pro
peccatis nostris. Advocatum, qui
simul est Consiliarius in SS. Trinitatis
judicio, ne pœnitentes dubitemus
de obtinenda indulgentia. Advocatum,
qui est Deus de Deo, Lumen de Lumine,
Deus verus de Deo vero. Adversus
impuritatem, Hostia pura : adversus
terrenam contagionem, Hostia sancta :
ad emundandas maculas culparum
nostrarum, Hostia immaculata. Habemus
Advocatum fortem, qui nobis præstat
Panem sanctum vitæ æternæ, ne
deficiamus in peregrinatione hujus
vitæ : qui nobis porrigit calicem
salutis perpetuæ, ut potantes de
torrente voluptatis ipsius, salutem
perpetuam quodam modo prægustemus

6. Talis est possessio nostra, talis proprietas, talis Advocatus: ut infirmi confidant in forti; u creaturæ innitantur Deo; ut fluctuantes recurrant ad Consiliarium; ut simplices admirabilem complectantur: qui sicut est Princeps pacis, ita est pax nostra; futurus pater futuri seculi, si in parvulo nobis nato, fuerimus parvuli; si in filio naturali nobis dato, fuerimus filij adoptivi.

7. Sed quomodo erimus parvuli, in parvulo: filij in filio. Breviter respondeo: erimus parvuli in parvulo, si parvulum imitemur: erimus filij in filio, si filium imitemur. Parvulus voluit esse nostra possessio, nostra proprietas: simus vicissim parvuli possessio, filij proprietas. Erimus autem possessio & proprietas ejus per Spiritum Christi. Nam (a) *si quis Spiritum Christi non habet, hic non est ejus.* Qui autem Spiritum Christi habet, H 4 est

(a) Rom. 8. 9.

est Christi, est Christi possessio,
Christi proprietas

8. Spiritus Christi sic datur nobis, ut rursùm ipse spiritus sit nostra possessio, nostra proprietas: (a) *Dedit Spiritum suum Sanctum in nobis.* Non dedit eum ante passionem: (b) *Hoc dixit de Spiritu, quem accepturi erant credentes in eum: nondum enim erat spiritus datus.* Postea verò datus est spiritus: (c) *Spiritus Sanctus, quem Deus dedit omnibus obedientibus sibi.* Deus obedientibus sibi dedit Spiritum sanctum, tanquam possessionem & proprietatem obedientium; ut divino parvulo (qui fuit obediens usque ad mortem) per obedientiam uniti, instar parvulorum obediunt Deo. Ita (d) *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris, per Spiritum sanctum, qui datus est*

(a) 1. Ioan. 4. 13. (b) Ioan. 7. 39. Vid. S. Leon. Serm. 2. de Pentec. Bibl. Pat. Tom. 5. Patr. 2. pag. 854. D. (c) Act. 5. 32. (d) Rom. 5. 5.

est nobis. Deus est charitas, & ut charitas diffundatur in cordibus nostris, Spiritum sanctum nobis dedit, tanquam nostram possessionem, & proprietatem. Ideò dicit dilectus discipulus: (a) *Videte quantam charitatem dedit nobis Pater, ut filij Dei nominemur & simus.* Ergò sicut per obedientiam unimur parvulo, quando velut parvuli obedimus Deo: ità per charitatem & Spiritum sanctum unimur filio, ut diligentes Deum super omnia, filij Dei nominemur, & simus.

9. Hæc tanta nostra possessio, tanta proprietas, ut qui Deus est ab æterno, Spiritus sanctus, sit nobis datus ad obedientiam, & dilectionem; quem tristem non consoletur; quem consternatum non erigat; quem vacillantem non roboret; quem benè currentem non impellat; quem meditantem ad pedes Domini solitarium, non rapiat suprà se?

H 5

10. Ille

(a) 1. Ioan. 3. 1.

10. Ille idem Advocatus noster est sicut ostendi in alia Epistola. Sed sicut *Christus Iesus* ita est Advocatus noster, ut nobis sit datus, tanquam nostra possessio & proprietas: sic etiam Spiritus sanctus, velut noster Advocatus, est nobis donatus, tanquam nostra possessio & proprietas: (a) *Ego rogabo Patrem, & alium paraclitum dabit vobis.* Non tantum est nobis donatus *Christus Iesus*: non tantum est nobis donatus Spiritus sanctus: sed hic, & ille est nobis donatus, tanquam Advocatus: *alium paraclitum dabit vobis*, ut tam *Christus Iesus*, quam Spiritus sanctus, etiam in qualitate advocati, sit nostra possessio, nostra proprietas.

11. Necdum justificati implorant Advocatum *Iesum Christum*; quia ipse est propitiatio pro peccatis nostris: (b) *Qui semetipsum dedit pro peccatis nostris.* Justificati, ut liberentur à peccatis

(a) *Ioan. 14. 16.* (b) *Gal. 1. 3. Tit. 2. 14.*

catis venialibus, etiam implorant Advocatum *Iesum Christum*, qui non solum est propitiatio pro peccatis nostris mortalibus, sed etiam pro venialibus. Idem iustificati, in tribulationibus suis, & præserventur à peccatis, insuper implorant Advocatum Spiritum sanctum; quò duobus Advocatis munitis, in tentationibus experiantur vocem Domini: *Sufficit tibi gratia mea*. Verè sufficit divina gratia, quæ tanta nobis præstat beneficia, ut quo modo majora præstare potuerit, non appareat.

12. Sed agnosco, hæc non sufficere ad quæstionem tuam; quæ tamen poterunt sufficere charitati tuæ, ut errata corrigas, & imperfecta perficias, secundum gratiam tibi datam. Commendo me tuis precibus & sacrificijs; rogoque ut parvulo me commendes, ut sim parvulus; filio me commendes, ut sim filius. 21. Ian. 1665.

F I N I S.